

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΕΞΩ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΑΘΑΝΑΣΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

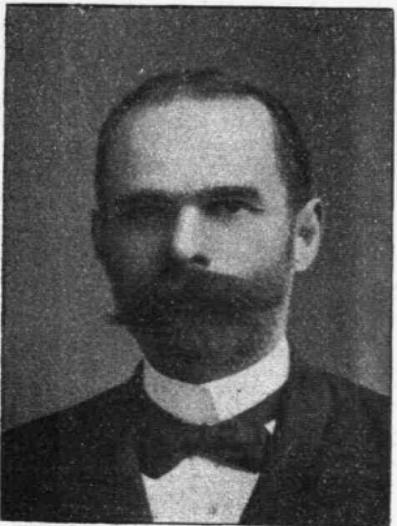
ΕΚ τῶν ἐγκριτωτέρων δικηγόρων ἐν Καίρῳ, ἀνὴρ ὑπερόχου μορφής καὶ ἐπιστημονικῆς βαρύτητος, ἐκ τῶν ὀλίγων ἐφ' οὓς δικαιοῦται νὰ σεμνύνεται ἡ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐλληνικὴ Θέμις. Γεννηθεὶς ἐν Πορταρᾶ τοῦ Πηλίου καὶ παιδευθεὶς αὐτόθι: τὰ πρῶτα ἔλληνικὰ γράμματα, μετέβη εἰτα καὶ διέτριψεν ἐπὶ ὄχταετίαν ἐν Ἀθήναις, ἔνθα τῷ 1875 ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς Ἰατρικῆς, ὑποστάς ἅμα καὶ τὴν παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ δοκιμασίαν καὶ διορισθεὶς δικηγόρος ἐν Ἀθήναις. Μεθ' ὅδοις ἐφιέμενος εὐρυτέρων σπουδῶν, ἀπῆλθεν εἰς Παρισίους, ὅποθεν, ἅμα τῇ ἐν Αἴγυπτῳ ἐγκαταστάσει τῶν Μικτῶν Δικαστηρίων μετέβη ἐν Ἰσμαηλίᾳ, ἔνθα ἥδρευε τὸ Γ' Μικτὸν Πρωτοδικεῖον. Τούτου μετατεθέντος μετά τινα ἔτη εἰς Κάιρον ἐγκατέστη καὶ οὕτος ἐκεῖ ὁριστικῶς, νυμφεύθεις σύζυγον Ὁλλανδήν.

Εἶναι ἐκ τῶν συμπαθεστάτων μελῶν τῆς ἐν Καίρῳ Ἐλληνικῆς παροικίας, δραστήριος, κοινωφελῶν διαθέσεων, ἐκ τῶν εἰλικρινῶν καὶ μετὰ θέρμης αγαπώντων τὴν μητέρα Ἐλλάδα, ὑπὲρ ἣς, διδομένης εὐχαρισίας, δὲν παύει νὰ διατρέχοι ἀπτότερον τὰ διακαῆ αὐτοῦ αἰσθήματα.

Εἰ καὶ ἡ πολυπληθὴς αὐτοῦ πελατεία, ἡ προσελκυομένη ἐκ τῆς δικηγορικῆς του φήμης καὶ εὐθύτητος τοῦ χαρακτῆρος, παρέχει αὐτῷ ἀνετον ἐν τῇ ξένῃ τὸν βίον, ἐν τούτοις ἐν ἰδεῶδες τὸν ζωγονεῖ καὶ τοῦ μετριάζει τὴν πικρίαν τῆς νοσταλγίας: νὰ παλινοστήσῃ καὶ διέλθῃ τὸν λοιπὸν βίον εἰς τὴν ἀγαπητήν του Ἑλλάδα.

ΖΛΑΤΑΝΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

 Ἐν Μάνσεστερ γνωστὸς μεγαλέμπορος καὶ ἐνθουσιώδης πατριώτης, ὁ ἐκπροσωπῶν ἐπαξίως τὴν ἑλληνικὴν εὐφυίαν καὶ δραστηριότητα ἐν τῇ ξένῃ.

Γεννηθεὶς ἐν Μακεδονίᾳ τῆς Μακεδονίας καὶ διακούσας ἐν Σέρραις τὰ ἐγκύρωλια μαθήματα, ἐπεδόθη εἰς τὸ ἐμπορικὸν στάδιον, μεταβάσις, νεώτατος ἔτι ἐν ἥλικια δεκαοκτὼ ἔτῶν, εἰς Μάνσεστερ ἐνθικαὶ ἀποκατέστη, ἵδρυσας δὲ ἐνδελεγοῦς καὶ ἀμέμπτου ἐργασίας ἕνα τῶν ἐμπορικωτέρων τῆς Ἀγγλίας οίκων, γνωστότατον καὶ μεγάλης ἀπολαύσοντα ὑπολήψεως εἰς τὰς ἀγορὰς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας, Αιγύπτου καὶ Συρίας, μεθ' ὧν κυρίως συναλλάσσεται.

Εἶνε ἐκ τῶν ὀλίγων καὶ σπανίων φιλοστόργων τέκνων

τῆς μητρὸς Ἑλλάδος, ὑπὲρ ἡς οὐδέποτε ἔπαυσε κοπιῶν καὶ ἐργαζόμενος ὀλοψύχως. Ἡ εὐποίεια καὶ τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καθῆκον χαρακτηρίζει τὸν βίον τοῦ ἀγαπητοῦ ἀνδρός. Πρὸς τοῦτο ἔχων πολύτιμον βοηθὸν καὶ σύμβουλον, τὴν διαπρεπὴ σύζυγόν του Αίκατερίτην Ζλατάνου, τῆς γνωστῆς ἀθηναϊκῆς οίκογενείας Καζανζῆ, οὐδεμίαν παρέλιπεν ἐθνικὴν περιστασίν, καθ' ἣν νὰ μὴ ἐκδηλώσῃ τὰ πρὸς τὸ ἔθνος εὐγενῆ καὶ διάπυρα αὐτοῦ αἰσθήματα. Τὰ σχολεῖα τῆς Μακεδονίας καὶ τὰ εὐαγγῆ ιδρύματα τῆς Ἑλλάδος εὐλογοῦσι τὸ ὄνομά του ὡς ἐνὸς τῶν γενναιοτέρων χορηγῶν. Πρὸς τοὺς ἐν τῇ ξένῃ περιπλανωμένους Ἕλληνας ὑπῆρξε πάντοτε

παρήγορος προστάτης και σωτήρ, τὸ δὲ ἐν Μάνσεστερ γραφεῖον του ἀποδίνει τὸ κέντρον πάσης ἀγαθοεργοῦ και ἔθνωφελοῦ δράσεως.

Διὸ και δικαίως ή Ἐλληνικὴ Κυβέρνησις, ἀμείβουσα τὰς ἀρετὰς και τὰς πρὸς τὴν πατρίδα και τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν λαμπρὰς ύπηρεσίας τοῦ ἔξαιρέτου ἀνδρός, ἐτίμησεν αὐτὸν διὰ τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος.

ΑΝΤ. ΚΩΜΑΝΟΣ ΠΑΣΑΣ

 γνωστὸς και πεφημισμένος ἐν Καΐφια ἱατρός, εἰς τῶν διαπρεπεστέρων ἀντιπροσώπων τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἀνὴρ μεγάλης μορφώτεως και παιδείας, συγγραφεὺς δὲ πλείστων πρωτούπων ἐπιστημονικῶν ἔργων, τὰ ὅποια κατέστησαν γνωστὸν τὸ ὄνομά του ἀνὰ τὴν Εὐρώπην.

Γεννηθεὶς ἐν Ζχγροῷ τῆς Θεσσαλίας τῷ 1852 διήνυσε τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἀλληλοδιαδόγως ἐν Γερμανίᾳ, Αὐστρίᾳ και Παρισίοις. Τυχὼν διδαχτοικοῦ διπλώματος ἐν Στρατούργῳ τῷ 1875 ἐπεσκέψθη και ἐμελέτησε τὰ διάφορα νοσοκομεῖα τοῦ Μονάχου, Βερολίνου, Βιέννης, ἀσκηθεὶς ὡς ἐπιστερικὸς ἱατρὸς ἐπὶ πολλοὺς μῆνας εἰς τὸ ἐν Πράγᾳ μέγα νοσοκομεῖον τῶν γυναικῶν (μαχευτήριον), εἰτα δὲ ἐπὶ ἔτος ὄλοκληρον εἰς τὰ τῶν Πασισίων ύπὸ τοὺς σοφοὺς Germain Sée, Lassagne, Peter, Gosselin, Fournier, κλπ.

Ἐν Καΐφιᾳ ἐγκατέστη ἀπὸ τοῦ 1877 κατακτήσας ταχέως φήμην ἐπίφθονον. Τυγγάνει μέλος πολλῶν ἐν Εὐρώπῃ ἱατρικῶν σωματείων, ἱατρὸς τῆς ἀσφαλιστικῆς ἐταιρίας ἐπὶ τῆς ζωῆς «Ο Φοῖνιξ» και τῆς «Νέας Ύόρκης», ἀπὸ δὲ τοῦ 1892 ἰδιαίτερος ἱατρὸς τῆς Α. Υ. τοῦ Κεδίβου τῆς Αιγύπτου και ἀργηγὸς τῆς ἱατρικῆς ύπηρεσίας τοῦ τε πολιτικοῦ και στρατιωτικοῦ οίκου. Ἐδημοσίευσε πολυχριθμούς κλιμακολογικὰς παρατηρήσεις, ως και μελέτην περὶ

τοῦ κακοήθους ἐν Λιγύπτῳ πυρετοῦ, καταχωρηθεῖσαν ἐν τῷ Zeitschrift für praktische Medicin τοῦ Βερολίνου, καὶ πλείστας ἄλλας περισπουδάστους πραγματείας, αἵτινες δικαίως τὸν κατέστησαν αὐθεντίαν ἐν τῇ ἰατρικῇ, καὶ ὡς θὰ ἦτο δύσκολος ἡ ἐνταῦθα ἀναγραφὴ διὰ τὸ στενὸν τοῦ χώρου.

Τοιοῦτος ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ὁ ἔξοχος ἰατρός, ὁ ἐπιβληθεὶς διὰ τῆς ἐπιστημονικῆς του περιωπῆς καὶ τῆς ἐπωφελοῦς ἰατρικῆς του δράσεως, δικαίως ἀπολαύων πειρατούντος υπολήψεως καὶ ἀξιωθεὶς πολλῶν παρασήμων καὶ ἄλλων ποικίλων τιμητικῶν ἐνδείξεων πυρά τε τῶν ὑμετέρων καὶ τῶν ξένων.

ΜΠΑΛΛΙΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

ἐν Κωνσταντινουπόλει διακεκριμένος ἰατρός, τῆς γνωστῆς ἐνταῦθα οἰκογενείας Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις ἐνθα καὶ ἐσπούδασε τὴν ἰατρικὴν ἐν τῷ Ἑθν. Πληνεπιστημίῳ. Ἀπὸ εἰκοσιπενταετίας καὶ πλέον ἀσκεῖ ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸν ἰατρόν, φημιζόμενος οὐ μόνον διὰ τὴν περὶ τὴν ἐπιστήμην ἀνεγνωρισμένην αὐτοῦ δεινότητα, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ἥθους τὴν προσήνειαν, τὴν εὐγένειαν τῶν αἰσθημάτων καὶ τὸν ἀξιάγχοστον χαρακτῆρα. Ἐπὶ ὅλοκληρον εἰκοσιπενταετίαν ὑπηρέτησεν ὡς ἀρχιατρὸς ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Νοσοκομείῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, οὗ ὑπῆρξεν ἡ δεξιὰ χεὶρ καὶ ὁ νοῦς ὁ διέπων, χάρις δὲ εἰς τὰς ἀόκνους καὶ πεφωτισμένας αὐτοῦ προσπαθείας τὸ φιλανθρωπικὸν τοῦτο ἴδρυμα προήγκηθε καὶ εὑρηται εἰς τὴν σημερινὴν αὐτοῦ ἐπίζηλον περιωπὴν. Μετέθη ἐπανεὶλημμένως εἰς Παρισίους καὶ Βιέννην καὶ πρὸς εύρυτέρχς μελέτας καὶ ὅπως, παρακολουθῶν τὰς ἐν τοῖς αὐτόθι νοσοκομείοις συντελουμένας πειρασμούς, εἰσαγάγῃ πᾶσαν ἐφικτὴν βελτίωσιν εἰς τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει τοιοῦτον. Δικαίως ὅθεν τῷ ἀπενεμήθη ἡ τιμὴ

τοῦ ιατροῦ τῆς ἑκεῖ Ἑλληνικῆς πρεσβείας καὶ τὸ ἀξιωματοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἑλλάδος παρὰ τῷ Διεθνεῖ Τγειονομικῷ Συνεδρίῳ, παρ' ὧ ἀναμφιρρίστως τιμᾷ καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιστήμην καὶ τοῦ ἔθνους τὸ δόνομα.

Οὐχ ἡττον καλλιεργεῖ μετ' ἵσης ἐπιτυγίας τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα συγχάκις δημοσιεύων ὑπὸ ψευδώνυμα διάφορα ἔργα πεζὰ καὶ ἔμμετρα. Ἐν τῷ Λασσανείῳ δικηγωνίσματι μίαν κωμῳδίαν αὐτοῦ ἔτυχε τοῦ πρώτου ἐπαίνου. Καὶ εἰς τὸ Ἡμερολόγιον ἡμῶν παρέσχε τὴν εὐχαρίστησιν τῆς φιλοξενίας εὐφυεστάτων συντρικῶν στίχων.

Μὲ μόρφωσιν ἀρτίαν, μὲ λεπτὸν τὸ κοινωνικὸν αἰσθητικό, μὲ τάσεις εὐποιίας πάντοτε καὶ καλωσύνης ἀνεξαντλήτου, ποὸ παντὸς δὲ μὲ ἀκραιφνῆ καὶ ἀκματὰ τὰ πρὸς τὴν πατρίδα αἰσθήματα, δικαίως ἀπολαύει ἀμερίστου ὑπολήψεως καὶ ἀγάπης παρά τε τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν ξένων τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

 νεώτερος τῶν ἀδελφῶν τῆς ἐν Ὁδησσῷ γνωστῆς καὶ ἀγαπητοτάτης οἰκογενείας Παρασκευᾶ, ἐκ τῶν τιμώντων αὐτόθι τὸ Ἑλληνικὸν δόνομα διὰ τῶν σπανίων προσωπικῶν ἀρετῶν, τοῦ ἐπιχειρηματικοῦ πνεύματος, τῆς ἐν γένει κοινωφελοῦς δράσεως καὶ τῶν ἔχαιρέτων πρὸς τὴν πατρίδα αἰσθημάτων.

Γεννηθεὶς ἐν Ὁδησσῷ τῷ 1867 ἐξεπαιδεύθη ἐν τῇ Ἐμπορικῇ Σχολῇ τῆς Χάλκης ἐν Κωνσταντινουπόλει. Κληρονόμος καὶ οὗτος τῶν ἀρετῶν τοῦ ἀοιδίμου πατρός του Ἀποστόλου Παρασκευᾶ καὶ τῆς μητρός του, ἥτις ὑπῆρξεν ὑπόδειγμα μητρὸς Ἑλληνίδος, πεπροκισμένος δὲ διὰ τοῦ πρὸς τὴν ἔργασίαν ἔρωτος καὶ διὰ χρακτῆρος δραστηρίου, ἔξηρκολούθησε μετά τῶν ἄλλων ἀδελφῶν καὶ ἐτελειοποίησε τὸ πατρικὸν ἔργον εὐδοκίμως, ἀναδείξας τὴν βιομηχανίαν τῆς βυρσοδεψίας ἐφάμιλλον πρὸς τὰς ἐν Εὐρώπῃ τῶν τελειοτέρων συστημάτων. Δὲν εἶνε

ἀνάγκη νὰ προσθέσωμεν ὅτι, πλὴν τοῦ πρακτικοῦ καὶ βιομηχανικοῦ πνεύματος, διακρίνεται οὐγή ήττον καὶ διὰ τὴν προσήνειαν τοῦ ἥθους, τὴν εὔγένειαν τῶν αἰσθημάτων καὶ τὴν περὶ τοὺς κοινωνικοὺς τρόπους ἀδρότητα. Μολονότι δὲ θρέμμα καὶ γέννημα τῆς 'Οδησσοῦ, ἐν τούτοις τηρεῖ κατὰ παράδοσιν ἀσθεστὸν τοῦ πατριωτισμοῦ τὸ πῦρ, εἰς ἐκ τῶν ἀποστόλων τῆς ἑθνικῆς ἰδέας, διατρανῶν εἰς πᾶσαν πεοίστασιν τὰ ἀκριψῆς πρὸς τὴν πατρίδα αἰσθήματα, μὴ φειδόμενος οὔτε μόχθων οὔτε ύλικῶν θυσιῶν, ὁσάκις παρίσταται ἑθνική τις ἀνάγκη.

Τοιοῦτος ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ὁ ἀξιάγαστος ἀνήρ, οὗ ἡ οίκογένεια πᾶσα περιάπτει τιμὴν εἰς τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα, δυναμένη νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑπογραμμὸς ἑλληνοπρεποῦς καὶ ἑθνωφελοῦς ἀγωγῆς καὶ μορφώσεως ἐν τῇ ζένη.

ΑΠΟ ΤΑ "ΠΑΡΑΠΟΝΑ,,

ΦΙΣΘΑΝΟΜΑΙ τὰ σπλάχνα μου νὰ καīνε
Κι' ἀπ' τὸν καῦμὸν θὰ λυώσω,
Ποῦ δὲν μπορῶ τὸν τάπητα τῶν ἀστρων
Σ τὰ πόδια σου νὰ στρώσω.

Αἰσθάνομαι τὸν πόθο νικημένος
Σ τὰ πόδια σου νὰ σεύσω,
Αφοῦ μονάχα τῇ φτωχῇ ζωῇ μου
Μπορῶ νὰ σοῦ χαρίσω...

Αθῆναι, 1899.

Γ. Θ. ΣΑΓΙΑΞΗΣ